

Vlaanderens kinderrechtencommissaris Bruno Vanobbergen

‘We moeten kinderen en jongeren ruimte bieden’

Ook Vlaanderen is vertrouwd met het begrip kinderrechtencommissaris. Vandaag is die functie in handen van Bruno Vanobbergen, die eerder dit jaar kinderrechtencommissaris Ankie Vandekerckhove mocht opvolgen.

DOOR: BENEDIKTE VAN EEGHEM

Bruno, wat betekenen 'kinderrechten' eigenlijk voor jou?

Vanobbergen: 'Da's al meteen een complexe vraag (lacht). Kinderrechten zijn echt een erg breed begrip. Terwijl vroeger vaak het accent werd gelegd op de zorg voor en de bescherming van kinderen, probeer ik het vandaag in een andere context te bekijken. Kinderrechten hoeven niet altijd te betekenen dat het kind 'koning' is of een bevoorrechte positie heeft in de samenleving. Kinderrechten betekenen net zo goed: ervoor zorgen dat kinderen een plek krijgen in deze samenleving. Maken dat hun stem gehoord wordt. Kinderen en volwassenen zijn op dat punt gelijkwaardig. Ook kinderen hebben dus het recht om mee te discussiëren en hun mening te geven over de zaken die voor hen van belang zijn.'

Hoe realiseer je zoiets voor de allerjongsten, pakweg tussen 0 en 2 jaar? Zij kunnen het moeilijk verwoorden...

Vanobbergen: 'Inderdaad. Net daarom is het van belang dat we voor die allerjongsten de best mogelijke voorwaarden en omstandigheden creëren om zich te ontplooiën. Als we het heel concreet over kinderopvang hebben, dan vind ik dat die opvang van een goede kwaliteit moet zijn, met een professionele omkadering. Dat is een basisvereiste. Daar wil ik de komende jaren zeker aan helpen werken.'

Doet ons land het eigenlijk 'goed' wat kinderrechten betreft?

Vanobbergen: 'We kunnen zonder blikken of blozen stellen dat we in een welvarend land leven. Maar als je de statistieken bekijkt, blijkt toch dat 19 procent van de kinderen hier vandaag in armoede leeft. Dat is niet gewoon veel – dat is erg veel. Er is duidelijk nog werk aan de winkel. Kinderrechten impliceren immers dat kinderen het recht hebben om in relatieve welvaart op te groeien. Die moeten we hun dus ook proberen te bieden.'

Een ambitieuze taak, als je 't ons vraagt. Ik veronderstel dat een kinderrechtencommissaris voor al dat werk op een schare medewerkers kan rekenen?

Vanobbergen: 'Gelukkig wel, ja! (lacht). Ik word hier in Brussel omringd door een ploeg van 12 á 13 mensen die me helpen bij deze opdracht. Daarnaast pleeg ik ook geregeld overleg met tal van organisaties, het jeugdwerk, mensen uit de bijstandsverlening, noem maar op. Door ervaringen en visies uit te wisselen kunnen we werken aan een degelijk kinderrechtenbeleid voor de toekomst.'

Is kinderrechtencommissaris zijn eigenlijk een 'moeilijke' job?

Vanobbergen: 'Ja, absoluut. En dat zeg ik niet om te klagen. Zoals je uit ons gesprek al kunt afleiden, zijn mijn 'bevoegdheden' erg breed. In func-

tie van de kinderen onderhoud ik contacten met de departementen Welzijn, Onderwijs, Justitie... Dat laatste gebeurt bijvoorbeeld wanneer we het hebben over de opsluiting van minderjarigen die strafbare feiten hebben gepleegd. Ik zit dus echt met een heleboel mensen rond de tafel en moet in al die situaties naar een consensus streven voor bepaalde thema's. Dat op zich is een hele klus.

Een ander knelpunt is dat, hoe graag ik het ook zou willen, ik niet alle problemen kan oplossen. Met het commissariaat proberen we aandacht te hebben voor alle vragen die hier binnenkomen. Maar hoe dan ook zal ik tijdens mijn ambt niet alle knelpunten voor jongeren en kinderen kunnen wegwerken. Dat wringt een beetje, want je bent uiteindelijk kinderrechtencommissaris voor élk kind.'

Slotvraagje nog: je bent pas aangesteld, maar kun je ons al vertellen wat je aan het eind van je ambt verwezenlijkt zou willen zien?

Vanobbergen: 'Drie zaken zijn voor mij essentieel. Ten eerste wil ik alles wat hier op het commissariaat op ons afkomt, zo goed mogelijk organiseren. Zo kunnen we kinderen en jongeren optimaal ondersteunen. De dienstverlening van het commissariaat moet dus zo goed mogelijk in evenwicht blijven. Ten tweede wil ik graag dat de externe hulpverlening zoals die nu bestaat, voor kinderen transparanter wordt. Ze moeten zonder al te veel omwegen te weten komen waar ze terecht kunnen voor hulp. Nu lopen ze te vaak verloren in het aanbod. Ten derde wil ik echt dat de samenleving kinderen en jongeren de ruimte biedt – al dan niet tastbaar – om tot gemotiveerde volwassenen uit te groeien. Zonder te preken: het beeld dat men van jongeren ophangt, is vandaag niet altijd even positief. Problematisering is erg populair, en daar moeten we volgens mij vanaf. Het komt erop aan te focussen op wat kinderen wél kunnen, en niet op wat ze niet kunnen. Als we dat doen en het positieve van het hier en nu beklemtonen, dan gaat het volgens mij de goede richting uit.'